

הסיפור שלי

סיפור מעורך השראה
לשולחן השבת

לזכות שמואל אליהו הכהן וזוגתו שרה יסכה וילדיהם:
שירה, אוריאל מנחם הכהן, הילה, אילה שיחיו אייזנברג
יהושע וזוגתו דינה ובנם מנחם איתן שיחיו גוטמן

עליונות רוחנית

הרצל מקוב

התגוררנו בלונג איילנד, שבמדינת ניו יורק, שם נמצא המפעל שמייצר את המטוסים הללו. האי לונג איילנד גובל לרבעים קווינס וברוקלין שבעיר ניו יורק, ובחנוכה של אותה שנה, הוזמנו להגיע לביקור בחצרו של הרבי מליובאוויטש בברוקלין, כדי להשתתף בהתוועדות שערך לכבוד החג.

אמנם לא היינו דתיים, אבל אני אישית מגיע מבית מסורתי, וגם הייתי פוקד את בית הכנסת שבבסיס בשבתות, כך שבהחלט שמחתי על ההזדמנות. גם עבור יתר חבריי, השמות רבי מליובאוויטש וחב"ד לא היו זרים. טנק המצוות של חב"ד היה מגיע מפעם לפעם לבסיס, וכולם הכירו את הרוח של חב"ד ששאפה לקרב את עם ישראל לערכי היהדות בהתאם לסיסמת "ופרצת".

באותו ביקור זכינו לזכות מיוחדת. כשהגענו למקום, עוד לפני שנכנסנו לאולם הגדול שבו הייתה צפויה להיערך ההתוועדות, הובילו אותנו דרך מסדרון ומדרגות פנימיות והוכנסנו אל חדרו של הרבי. הרבי ישב אז מאחורי שולחן העבודה שלו, וכבר מהרגע הראשון חשתי שאנו נמצאים במחיצתו של אדם גדול ומיוחד, אישיות חשובה בעם ישראל. לא יודע להגדיר בדיוק מה גרם להרגשה הזו, אבל היה איזה מין חשמל באוויר.

היינו שם חמישה קצינים מתוך המשלחת - אני הייתי הצעיר ביותר, בדיוק קיבלתי דרגת סגן - ובעל הדרגה הבכירה ביותר בינינו היה סגן אלוף. איתנו בחדר עמדו מזכיריו של הרבי, ואנחנו נעמדנו סביב לשולחן. השיחה כולה התנהלה בעברית, אם כי במבטא אשכנזי בולט.

הרצל (מימין). במהלך טקס שנערך לאחר שובם ארצה אחרי השלמת המשימה בארצות הברית

שהתגייסתי לצבא לבית הספר לטיסה, שובצתי בסופו של דבר כאיש צוות אוויר ושימשתי בתפקיד בקר מוטס. תפקידו של הבקר לבקר את תנועת המטוסים ולכוונם, ובכלל זה גם לספק הגנה אווירית למטוסי הקרב שלנו במקרה של התקרבות מטוסי אויב, חלילה.

בשנת תשל"ז (1977) החליט חיל האוויר להצטייד בארבעה מטוסי שליטה ובקרה חדישים מדגם E-2 הוקאיי, כדי לשפר את יכולות ההגנה האווירית של ישראל. המטוס המצוייד במכ"ם מתקדם, יוצר על ידי חברת נורת'רופ גראמן האמריקנית, וכדי להיערך לקראת קליטת הטייסת החדשה נשלחה בקיץ של אותה שנה קבוצה של אחד עשר אנשי צוות אוויר להשתלמות בת שנה כדי ללמוד איך להפעיל את המערכות השונות שהמטוס הזה נושא.

אני נמנית על קבוצה זו, ובמהלך אותה תקופה

«

לציון שבועים שנה למנהיגותו של הרבי, יתמקדו פרסומי JEM בכל שבוע באחד מהמאורעות, הרעיונות או האישים הקשורים לחייו של הרבי.

מאורעות.
רעיונות. אישים.

אני זוכר את ההתרגשות הגדולה שהייתה כאשר הרבי נכנס. הורגשה מין רוח פנימית חזקה מאוד, ושירה אדירה עד שנדמה היה שעוד רגע התקרה מתרוממת. בשיחות שנשא דיבר הרבי בידיש, ואני הבנתי רק מילים ספורות ממה שנאמר, אבל הורגשה אווירה של קדושה ושל מסירות נפש. ניכר היה שהרבי שלט במבטו על כל הקהל, וכשהעביר את עיניו וסקר את הקהל נדמה היה שהוא מסתכל על כל אחד ואחד מהנוכחים באולם. בין השיחות פצח הקהל בשירה, וכאשר הרבי החל מפעם לפעם לעודד את השירה בידי, האולם כאילו התרומם באוויר.

יצאנו משם חדורי השראה, ועם תחושה שהנה אדם שיש לו דאגה עמוקה לעם ישראל, בכל מקום שהם. באופן אישי הפגישה הזו הייתה עבורי פגישה חשובה ביותר עם גדול בישראל. ברור שמפגש כזה הוא דבר שמשפיע על האדם, ואני בהחלט מרגיש שהיו דברים שהתחזקו בי בעקבות המפגש עם הרבי.

מר הרצל מקוב הוא מנהל מרכז מורשת בגין מאז הקמתו. בעבר שימש יו"ר בית"ר העולמי, מנהל לשכת ראש הממשלה בתקופתו של מר יצחק שמיר, וכן מילא תפקידים ניהוליים בסוכנות היהודית ובהסתדרות הציונית העולמית. הוא רואיין במרכז מורשת בגין בחודש תמוז תשע"א (2011).

תחילה התעניין הרבי בנוגע למעשינו בארצות הברית. כשסיפרנו לו שהגענו להשתלם במערכות המטוס החדש, התעניין הרבי בנוגע למטוס. "מה המטוס הזה עושה?", שאל. השיחה הייתה יחסית קצרה, ולא נכנסנו ממש לפרטים הטכניים, אבל מתוך שאלותיו ניכר היה שלרבי יש הבנה ובקיאיות בתחום, שהוא יודע מה זה מטוס, ומה זה חיל האוויר. למשל, כשהסברנו שמדובר במטוס שליטה ובקרה, שאל הרבי בנוגע לגובה הטיסה שלו. כשענינו שהוא טס בגובה שלוש אלף רגל, שאל הרבי בנוגע לצבעו של המטוס. מטוסים צבאיים שטסים בגבהים נמוכים צבועים בצבעי הסוואה, כדי שמטוס אויב שחג מעליהם יתקשה לזהות אותם על רקע צבעי הקרקע. אבל מטוס כמו שלנו נצבע בצבעי כחול-אפרפר - המכונים "סכמת עליונות אווירית" - כדי שייבלע בצבעי השמים.

אחר כך עבר הרבי לדבר איתנו על ענייני דיומא - על המחויבות לארץ ישראל, והביע את דעתו הנחרצת שאסור לוותר על שום חלק ממנה. באותה עת כבר החלו שיחות השלום מול המצרים, לקראת פסגת "קמפ דייוויד" שהתקיימה כמה חודשים אחר כך. הרבי הסביר שארץ ישראל ניתנה לעם ישראל כפיקדון, ולכן "לא לנו היא למוסרה", כלשונו. כלומר, אין לנו בכלל שום זכות למסור חלקים ממנה, והדגיש שאסור להתפשר בעניין ארץ ישראל. אף שהיינו חיילים בשירות פעיל ולא קשורים לענייני מדיניות ופוליטיקה, הרבי ראה לנכון להביע בפנינו את עמדתו בסוגיה זו.

בסיום המפגש העניק הרבי לכל אחד מאתנו שני שטרות של דולר, אותם הורה לנו לתרום לצדקה, ובירך אותנו בהמשך שירות בטוח ומועיל למען עם ישראל.

מיד אחרי המפגש עם הרבי ירדנו למטה לאולם הגדול, שהיה עמוס מפה לפה, עד כדי כך שאי אפשר היה לעמוד רגיל, עם הפנים לכיוון הרבי, אלא נאלצנו להצטופף, צמודים ועם הגב האחד לשני, כשרק הראש מופנה הצידה לכיוון הבימה שעליה ישב הרבי, מוקף בנכבדי העדה.

לזכות אבינו היקר הרב יעקב שלי מינסקי ולעילוי נשמת אמנו היקרה מרת שיינא באשע בתיה ע"ה הוקדש ע"י בנם ר' שניאור ויוכבד שיחיו מינסקי

השבוע לפני:

« תשל"ט (1979) — בתחילת התוועדות פורים פתח הרבי ואמר כי מכיוון שהיום פורים, יתחילו, שלא כרגיל, בניגון במקום בדיבור. אחרי הניגון אמר הרבי ששירת ניגון בפורים אינה מוזכרת בשולחן ערוך, אבל "חייב איני לבסומי בפוריא", כן נפסק להלכה, והורה לקהל לומר לחיים ארבע פעמים. אחר כך החל לשיר את ניגונו הידוע של אביו הרב לוי יצחק לשמחת תורה, ועודד את השירה במחאות כפיים נמרצות.¹ י"ד באדר

1 שיחות קודש תשל"ט ב, עמ' 263

ההקדשות שלכם
מאפשרות את המשך הפצת הגיליון השבועי.

לפרטים נוספים
ולהרשמה לקבלת הגיליון השבועי בדוא"ל
כתבו לנו: sipursheli@jemedi.org

אף שהשתדלנו כמיטב יכולתנו לאמת כל פרט, תוכנם של הסיפורים משקף את דברי הרבי כפי שאלו הובנו בשעתו על ידי השומעים והשתמרו בזיכרונם.

MY ENCOUNTER
with the
REBBE

בסיוע חברי

THE
JEM FOUNDATION

ואתה תצוה... להעלות נר תמיד